Undursamleg lækning.
3 blöð qto.

Gudný Torfadóttir, fósturdóttir okkar hjóna, kom frá Kaupmannahöfn hingad
heim vorid 19 og hafdi þá haft-bedi megut kvef og stífla í nefinu,
svo, ad hún átti algjörlega ómögulegt med ad anda í gegnum nefid. Hún hafdi
gengid til lækna þar ytra veturinn ádur og fram í vorid eda þangad til hún fór
hingad heim, en hún fékk enga bót vid þessum kvilla þar ytra.
Eftir ad hún kom heim tók hr. Gunnlaugur Einarsson lækni hana ad sér, og
sýndi framúrskarandi alúd og nákvæmni í lækninga tilraunum sínum
vid hana í 3-4 mánudi um sumarid, en vard ekkert ágengt.
Veikin lýsti sér m. a. í því, ad Gudný hafdi miklar þrautir framan í enninu og
nidur í nefid, oft á tídum nestum óþolandi kvalir og gat eigi dregid
andan nema í gegnum munninn: Nefid virtist vera algjörlega lokad.
Vid hjónin óttudumst, ad hér gæti e. t. v. verid um sömu veiki ad ræda, sem
regulist vera – þrátt fyrir ólit læknis – í Gudbjörgu Árnadóttur, sem ólst
upp hjá okkur ad mestu leyti og sem vid sendum í Finsens Lys-Institut í
Kaupmannahöfn 1912, en þad var hin hrædilega veiki, Lupus, í nefinu, sem
hún nidur var afseint athugat sem skyldi ria eigi nógu fljótt, svo ad eigi sæi þad
á henni sídarmeir og enn í dag, en sem betur fór læknadist eftir tveggja ára
dvöl hennar ytra og enlurtekningu sídar, svo ad sídan hefir hún verid
heilbrigd og er nú yfirhjúkrunarkona í Vestmannaeyjum; hefir hún verid
þar um mörg ár og gegnt þessu starfi, eftir ad hún kom utan ad og gegndi
sídan hjúkrunarstörfum í Franska spítalanum, Miðbæjarbarnaskóla og
í Laugarnesi. Lýti nokkur sjást í nefi hennar, en annars er hún heilbrigd.
Þad var óttinn um þad, ad hér kynni ad vera um sömu veikindi ad ræda í Gudnýju
sem regulust ad vera í Gudbjörgu Árnadóttur, er ollu þór, ad vid hjónin vorum

komin á fremsta hluum med ad senda Endnýju til Kaupmannahafnar og þá vitanlega á Finsenskys-Institut eins og Endbjörgu ádur, þegar ungfrú þurídur Bárdardóttir ljós-mádir vakti athygli okkar og annara um þad, ad um kiessus vori ad reda, þótt lokuir sagdi annad.

En svo bar vid sú nýung, ad vinur okkar, Hallgrímur Jónsson skólastjóri sagdi okkur, ad hér á bænum vori madur nokkur ad nordan, er fengist vid ad lækna menn med fyrirbænum sínum og handa yfir leggingum. Vafu hans vori Jóhann Kárusson og bidi hann mi eftir hestaréttardómi í ofsólnamáli þeir, er sýmsir lækna landsins hefdi of stad hrundid gegu honum vegna lækninga starfsemi hans fyrir nordan. Þar vori sýkundómur fallinn og vori mi eftir ad vita hvernig eðsti dómur liti á mál hans. Skalþess þegar getid, ad hestaréttur sýknadi Jóhann Kárusson gjörsamlega af öllu þeir er ofsakjendur hans bárn á hann.

Þá var þar eitt sinn snemma dags, ad ég kom heim og inn á herbergi Endnýjar. Þar sem hún svaf vorum svefni med algjörlega lokudum munni og virtist hafa edlilegan andardrátt gegu um nefid.

Egverd ad segja, ad mér brá vid ad sjá breytingu þessa og spurdi konu mína hverju þettu sætti. Sagdi hún þá:

„Hann var hérna ádan, þessi Jóhann Kárusson ad nordan og bad ég hann ad gera tilraun med ad lækna Endnýju. Egvar inni hjá þeim á undan og þad vorn hér-umbil 10 mínútur sem lækninga tilraun hans stód yfir. Ad henni lokinni sagdi Endnýj sjálf, ad hún geti andad edlilega med nefinn, stíflan vori horfin og mi finndi hún til engra þrakta á enninu". Sídan hefir þettu verid svo og ekkert verid ad athuga vid heilsufar hennar á þessum stadi, jafnvel þótt hún hafi fengid vont kvef.

Breyting þessi – og ég hel hana bædi mikla og undursamlega – vard á 10–12

rúnutum, svo yagnyer og greinilig, ad veikin hvalf med öllu og hennar hefir
ekki ordid vart síden.

Og skal jóta fyrir mitt leyti, ad ég lagdi líkim trúnad á, ad þetta yeti ordid
svo, sérstaklega þegar vid öll máttum minnast þess med mikluþakklæti til
hr. Grunnlaugs Einarssonar fyrir þad, hve dæmalausa alúd hann sýndi í þeir
og samvinkusemi ad reyna á margvíslega lund ad lækna Gudnýju af kvillu þessum.
Hinsvegar vori þad bædi óréttmætt og beinlínis rangt, ad kannast eigi vid þad
og þakka hversu hjálþin kom þjótt yfleskum óvent. Hvad hér hefir yerst,
er ekki mint ad efa: þad er hinn öflugi kraftur bænarinnar, samfara hjartan-
legri trú á mátt hins miskunsama fódur, sonar og heilugs anda sem hér hefir,
sem oftar, oþinberast á dásamlega lund. Og þegar hinn bidjandi madur, er laus
vid alla eigingirni, er kostlikskrúkur í starfi sínu af sannfordur um gódan árangur,
er mikils, já, ótúlega mikils ad vonta af starfi hans í þessum efnum.